

Безбройны тѣ свѣти които единъ искрененъ пріятель ми подаваше, азъ ги четяхъ за не истинны, и всякогнѣхъ ги заличавахъ отъ смъстvenнa-та си таблица, а белѣжахъ и слѣдвахъ онѣзи, които замаенными ми смъхъ ми показваше като истинны, и които и менъ тѣхъ сѣ виждахъ; и като единъ корабъ който е вързанъ съ едно слабо въже на опасно пристанище и иска малко напрѣганіе за да сѣ откъсне и да плывне мѣждѣ възмытѣ на едно разгарено море, което море само това негово плываніе очаква за да може по лѣсно да го тѣри въ пазвитѣ на пропасть тѣхъ си.

Тѣхъ сѣ и азъ като немахъ нито баща нито майка които да можахъ ме възпрѣтъ отъ това мое не добро поведеніе, бѣше ме до толкова отчаялъ смъхъ ми щото всякогнѣхъ глѣдахъ като онзи корабъ да сѣ отдѣлѣжъ отъ твърдото пристанище сир. отъ мылитѣ си парички които малко много имахъ и да сѣ въстна надъ жалочинитѣ на чловѣческіа животъ, което и на истенна сполучихъ да свърша споредъ безобразнитѣ и безсвѣстvenны онѣзи свѣти на господарѣ си, които 5-6 години бѣхъ слѣгъвалъ, и който за заслугата да ми направи добрина испомъчи сѣ до като ми найсетнѣ съ голѣмы свѣжденіа наложи тѣхъ за мене жалостны и нечѣсти грижи ... сир. Оженіаніето ми.

Катадневнитѣ или по добрѣ е дакажа хіладитѣ онѣзи отравны за мене писма, които тои ми